

Pas op voor de beer! Miet Warlops eerste voorstelling voor kinderen is explosief

25-04-18, 17.56u - Evelyne Coussens

[© Reinout Hiel](#)

Het was te denken dat een volbloed kunstenaar als Miet Warlop geen toegevingen zou doen – zelfs niet aan een zaal vol zesplussers. Bijgevolg worden in *Big Bears Cry Too* de kleine kijkertjes ongecensureerd ingewijd in haar grillige universum vol fascinerende creaturen. En misschien zelfs in de schurende waarheid, die onder de beelden schuilt.

Neem nu de schattige opblaasbeer uit de titel, die ergens bij het begin van de voorstelling ontwaakt met lieve brabbelkreetjes en door de gestage luchttoevoer steeds volumineuzer vorm krijgt. De kinderen vermoeden niets, maar wij stoppen onze oren dicht. Je zal zien dat het met die beer niet goed komt.

In Warlops wereld is de realiteit vloeibaar, transformeert alles voortdurend tot iets anders en brengt het besef van dat gebrek aan houvast een grote kwetsbaarheid met zich mee

Een bloedige teddy-explosie later blijken we nog maar aan de *lift-off* te staan van een ruimtereis waarop performer Wietse Tanghe onze begeleider is. De bestemming is het universum van *Springville* (2009) en van *Mystery Magnet* (2012), bevolkt door het hybride volkje object-wezens waarvan Warlop haar signatuur heeft gemaakt: een opblaasbaar hart,

een plaasteren gebit dat een tand mist, zwevende pingpongballetjes en plassen melk waarin de wereldkaart verschijnt. Wat de figuren delen is Warlops obsessie voor metamorfose: in haar wereld is de realiteit vloeibaar, transformeert alles voortdurend tot iets anders en brengt het besef van dat gebrek aan houvast een grote kwetsbaarheid met zich mee.

Is die existentiële, tragische denkwereld leesbaar voor een zesplusser? Bijlange niet. De kinderen zien vooral hoe Tanghe, opererend als een *evil puppet master*, het ene bizarre tafereel na het andere opbouwt en weer afbreekt, zonder enige evolutie of verhaallijn. In het verleden worstelde Warlop vaker met een gebrek aan coherente dramaturgie, maar in *Big Bears Cry Too* lijkt de nevenschikking gewild. Daarop wijst het feit dat Tanghe de restanten van elk gedynamiteerd tafereel op een soort sokkels plaatst aan de zijkant van de bühne, waardoor ze het statuut krijgen van een beeldend kunstwerk. Eigenlijk is *Big Bears Cry Too* een performance van bewegende voorwerpen – een expositie – eerder dan een theatervoorstelling.

[© Reinout Hiel](#)

Je ziet het op de gezichten van de volwassenen: hoe krijgen we dit ooit uitgelegd?

Tanghe verhult tijdens zijn soms morbide capriolen (er komen maskers, pistolen en demonische lachjes aan te pas) geen moment de machinerie achter de magie: hij toont wat hij doet en hoe hij het doet, en dat is een gelukkige keuze. Desondanks laat *Big Bears Cry Too* sommige kinderen schrikken, maar niet zoals de illusie van het spookkasteel: het enige écht griezelige aan deze bij momenten adembenemend mooie wereld is het feit dat hij volstrekt anders functioneert dan de geordende, logische realiteit die de kinderen kennen en verwachten.

Je ziet het op de gezichten van de volwassenen: “Hoe krijgen we dit ooit uitgelegd?” Net in die onbevreesde uitdaging schuilt het lef waarvan deze jeugdvoorstelling getuigt. Vooruit vaders en moeders, juffen en meesters, leg het nu maar eens uit: dat onvoorspelbare leven, met al zijn angsten, en in al zijn wonderlijke pracht.

Tot 13/5 in HETPALEIS, Antwerpen. Daarna op tournee. hetpaleis.be